

Kortgeleden wandelde ik door de oude stad van Jeruzalem met een goede kennis. Op zeker moment zei hij dat hij het zo 'evenwichtig' vond als mensen voor verzoening tussen 'Palestijn' en Jood ijveren. Toen ik hem vroeg op welk bijbelgedeelte hij deze 'evenwichtige verzoening' baseerde, keek hij me wat verloren aan. Het lijkt immers zo vanzelfsprekend, verzoening tussen 'Palestijnen' en Joden?

Natuurlijk... verzoening is het hoofdthema van het evangelie. Gods zoon Yeshua heeft door Zijn offer jou en mij verzoend met God de Vader. Verzoening tussen mensen en volken staat hoog aangeschreven. Maar verzoening is niet onvoorwaardelijk. Bij de inname van het Beloofde Land door Jozua, werd verzoening met de toenmalige bewoners door God zelfs niet toegestaan;

... "Wacht je ervoor een verbond te sluiten met de inwoners van het land waarheen je op weg bent, want dat zou jullie ondergang zijn..." (Ex.34:12)

Als verzoening tegengesteld is aan Gods wil, dan sla je een vuistslag in de lucht, zou Paulus zeggen.

Eerste Verbond

Het is een groot probleem dat massa's gelovigen het Eerste Verbond (Oude Testament) niet, of onvoldoende lezen en zodoende nauwelijks op de hoogte zijn van Gods plannen met Israël en het Joodse volk. Gevolg is dat veel geestelijk leiders, keurig in de maat, hun deuntje meezingen in het kritisch klinkende koor t.o.v. Israël. Vele gelovigen weten niet dat God klip en klaar voorzegt heeft dat de Joden aan het eind der tijden zullen terugkeren naar hun, door God beloofde, land Israël. Talloze teksten spreken daarover;

... "Ik zal jullie naar het land van Israël terugbrengen..." (Ezech.37:12b)

of in Amos 9:15 ... "Ik zal hen (Israël) terugplanten in hun grond, en zij zullen niet meer worden weggerukt uit het land dat Ik hun heb gegeven..."

Het woord 'terugplanten' geeft al aan dat de Joden reeds eerder in Israël gewoond hebben. Zij repatriëren dus.

Veel Bijbelteksten benadrukken dat de 'omringende' (Arabische) volken de terugkerende Joden niet echt van harte welkom heten. De Arabieren zullen verjaagd worden. Lees in Obadja vers 17:

... "Het volk van Jakob (Israël) zal zijn bezetters verjagen: Jakobs volk zal het vuur zijn, Jozefs volk de vlam, en het volk van Esau (Arabieren) de stoppels. De stoppels gaan in vlammen op, het vuur zal ze verteren, en niemand van Esaus volk zal ontkomen..."

Een somber vooruitzicht voor de vijanden van Israël. Wij leven in belangrijke dagen waar juist veel Bijbelse profetieën worden vervuld. Extra waakzaamheid is dus geboden. We mogen ons niet door humanistische, politiek-correcte argumenten laten leiden, maar door Gods Woord.

Wie is de werkelijke bezetter?

Bij veel gelovigen heerst de gedachte dat de Joden 'Palestijns' land bezetten. Ook wat deze conclusie betreft speelt onwetendheid met Gods profetieën de meesten parten. Lees mee:

... "Dit zegt God, de HEER: In het vuur van Mijn hartstocht klaag Ik Edom (Arabisch) en al die andere volken aan. Hun hart was vol vreugde en hun ziel vol verachting toen ze **Mijn land** in bezit namen en er de weidegronden buitmaakten." (Ezech.36:5).

Niet het terugkerende Joodse volk bezet 'Palestijns' land maar het Joodse land wordt bezet door 'Edom en de omringende volken'.

Gods wraak.

Dit verhaal zal nog een staartje krijgen want God Zelf zal zich tegen de vijanden van Israël keren. Wat zullen velen daarvan opkijken! Tientallen teksten verhalen van Gods woede en wraak over de moordpartijen en terreur Zijn lievelingsvolk aangedaan door de omringende Arabische volken. Dat brengt ons terug bij het onderwerp verzoening.

Is het niet wat vreemd dat velen zich als een humanistisch-religieus zoemend bijenvolk vastklampen aan de populistische verzoeningswaan tussen Jood en 'Palestijn', waarover in Gods woord niet specifiek gesproken wordt? Veel goedbedoelende gelovigen en meerdere organisaties zinken weg in het onverbiddelijke drijfzand waar deze oneigenlijke verzoeningsspagaat hen in laat ploeteren. Wat is de werkelijke waarde van een verzoening met 'Palestijnen' die in blinde haat Joden hun door God beloofde land ontzeggen?

(- In werkelijkheid bestaat het 'Palestijnse' volk uit vele verschillende volkeren die Israël binnenstroomden, samen met de Joden die terugkeerden. Er werden minstens 25 verschillende talen geregistreerd. De verzamelnaam 'Palestijnen' werd pas door Arafat geïntroduceerd in de 60-er jaren. Onder de verantwoordelijkheid van de Engelse Mandaathouders mochten Joden slechts mondjesmaat terugkeren naar Israël. Zelfs toen Europa in brand stond en Hitler zijn vernietigingsapparaat in volle werking stelde, hielden de Engelsen zich star aan hun restrictieve toelatingsbeleid. Elke Jood werd geregistreerd. Lukte het Joden om illegaal het land Israël te bereiken, dan werd dat aantal keurig met het toegestane quotum verrekend. Intussen stroomden ontelbare, bewust (!) niet geregistreerde, niet-Joodse bevolkingsgroepen het beloofde land binnen. De Engelse verantwoordelijkheid voor de huidige, onmogelijke situatie in het Midden-Oosten is groot. Deze houding heeft Engeland niet onberoerd gelaten, de ineenstorting van het, ooit zo machtige, Engelse imperium wordt door velen als een gevolg gezien van deze antisemitische houding.)

'Palestijnen' wonen dus niet 'sinds mensenheugenis' in Israël. Ook hebben 'Palestijnen' nooit een eigen land gehad, of Jeruzalem als hoofdstad gekend. 'Palestijnen' zitten geketend in de Moslim gevangenis van dood en terreur. De haat naar de Joden en naar Israël heeft hen stekeblind gemaakt.

Israël, eerstgeboren zoon

God beklemtoont een andere verzoening; de verzoening tussen de gelovigen 'uit de heidenen' (niet-Joden) en het Joodse volk!

Het Joodse volk wordt door God 'Mijn eerstgeboren zoon' genoemd (Exodus 4:22). Maar ook jij en ik, 'gelovigen uit de heidenen' mogen ons kinderen, dus 'zonen' van God noemen (Rom.8:14-16). De Jood en de gelovige 'uit de heidenen' zijn zodoende broers van elkaar! Die broers leven echter al eeuwen in onmin met elkaar. Die ruzie moet bijgelegd worden! Eeuwenlang hebben wij, christenen, het leven van onze oudere Joodse broer superzuur gemaakt met onze kruistochten, de inquisitie, de pogroms, de vervangingsleer, enz. Maar ook onze huidige kritische houding t.o.v. Israël steunt op geen enkele bijbelse rechtvaardiging. In feite is deze hoogmoedige houding een aanklacht tegen God Zelf.

In Efeze 2 wordt op deze werkelijk belangrijke verzoening tussen Jood en 'heiden gelovigen' ingegaan. In vers 14 wordt uiteengezet hoe deze verzoening tot stand wordt gebracht:

... "Want Hij is onze vrede, Hij die met Zijn dood de twee werelden (Joodse en 'heidense') één heeft gemaakt, de muur van vijandschap ertussen heeft afgebroken..."

Dit is de werkelijke verzoening waar wij, gelovigen, ons druk over zouden moeten maken! Ook in de Romeinenbrief (hoofdstuk 11) wordt uiteengezet hoe wij, niet-Joodse gelovigen, geënt zijn op de olijfboom Israël. Daar vindt de werkelijke verzoening plaats. Betekent dat dan dat gelovigen 'uit de heidenen' zich identificeren met Israël en het Joodse volk? Jazeker! Maar het is natuurlijk niet zo dat alle handelingen van Israël moeten worden goedgepraat. Vergelijk het met je eigen broer of zus... natuurlijk ben je het niet altijd eens met alles wat hij/zij doet, maar... blijf wel met je handen van hem of haar af!

Isaak en Ismaël, broers.

Sommige lezers zullen tegenwerpen dat Isaak en Ismaël toch ook broers van elkaar waren, nl. zoons van dezelfde vader Abraham? Toch is het opvallend dat je in Genesis 22:2 leest:

... "Roep je zoon, je enige, van wie je zoveel houdt, Isaak, en ga met hem naar het gebied waarin Moria ligt. Daar moet je hem offeren op een berg die Ik je wijzen zal..."

In het Nieuwe Verbond wordt dit herhaald:

... "Door zijn geloof kon Abraham, toen hij op de proef werd gesteld, Isaak als offer opdragen. Hij die de belofte had ontvangen, was bereid zijn enige zoon te offeren...(Hebr. 11:17).

Hier wordt Isaak dus als 'enige zoon' voorgesteld. (als beeld van Yeshua, de Messias). Dat is de tragiek van het Arabische verhaal; met het wegzenden van Hagar en haar zoon Ismaël door Abraham naar de woestijn, betekende dat in feite dat Abraham zijn zoon Ismaël niet langer als zijn zoon beschouwde. Abraham nam afstand van Ismaël. Voor ons een onbegrijpelijk zaak. Kenmerkend is dat die vaderloosheid zich uitstrekt tot op de dag van vandaag; in de lange reeks 'schone' namen (99 stuks) die in de Koran staan opgetekend om de islamitische afgod Allah te beschrijven, ontbreekt de belangrijkste: *Vader*.

Houdt God dan niet van Arabieren? Natuurlijk! God houdt zielsveel van hen. Hij heeft ook voor hen Zijn Zoon Yeshua naar de wereld gezonden opdat ook de Arabieren verzoend zouden worden met de God van Israël. Ook zij zullen dan als zonen van God geënt worden op die olijfboom Israël. Wel zullen deze gelovige Arabieren tot erkenning moeten komen dat zij de God van Abraham, Isaak en Jakob, de God van Israël dienen. Ook zullen Arabieren moeten erkennen dat het Joodse volk Gods uitverkoren volk is, en Israël het door God 'Belofde Land'. Daar is geen ontkomen aan.

Leven er in het Midden-Oosten gelovige Arabieren? Zeker, maar het wordt hen steeds lastiger gemaakt. Hun moslimbroeders maken het leven van christen- Arabieren steeds moeilijker. Velen verlaten Israël en trachten een nieuw bestaan op te bouwen in het buitenland. De achterblijvende gelovige Arabieren hebben zodoende veel gebed nodig.

Helaas zijn er niet veel christen-Arabieren die zich verzoenen met hun Joodse broer. De verwerpelijke vervangingsleer, waar de kerk de plaats van Israël zou hebben ingenomen, (met uitzondering van de vervloekingen, die blijven in deze valse leer bestemd voor de Joden...) wordt door de meeste christen-Arabieren als gedachtegoed gekoesterd.

Verzoening kan slechts plaatsvinden wanneer elkaars identiteit erkend en aanvaard wordt. Als Arabieren zich niet kunnen verzoenen met de Goddelijke uitspraak dat de Joden Zijn uitverkoren volk zijn, die terugkeren naar hun eigen land Israël, dan is de weg naar verzoening een heilloze. Er zijn gelovige Arabieren die zich wèl liefdevol naar hun Joodse broer en het land Israël uitstrekken. Zij erkennen volmondig de buitengewone uitverkiezing die de Joden apart heeft gezet. Ook erkennen zij dat Israël het Beloofde Land voor de Joden is. Helaas vormen zij een kleine, zeer kwetsbare minderheid en lopen in het Midden Oosten groot gevaar. Voor hen is verzoening met de Joden overigens geen onderwerp van belang... dat is voor hen een vanzelfsprekendheid!

Zegen en vloek.

God sprak:

... "Ik zal zegenen wie jou (Israël) zegenen, wie jou bespot, zal Ik vervloeken..." (Gen.12:3.)

Kerkleiders en andere gelovigen zouden deze Goddelijke uitspraak serieus moeten nemen. Wil je deel hebben aan Gods zegen of aan Zijn vervloeking? Wij gelovigen zullen ons pal achter Israël, Gods volk dienen op te stellen. Compromisloos. Er bestaat geen geldig bijbels excuus om dat niet te doen. Als jij je daartegen verzet, loop je God voor de voeten. Het Bijbelboek Hosea eindigt veelzeggend:

... "Wie inzicht heeft doorgrondt deze woorden, wie wijs is neemt ze ter harte. Want de wegen van de HEER zijn recht: wie rechtvaardig is verlaat ze niet, maar wie zich verzet komt ten val..."

Toegegeven, dit is geen politiek-religieus-humanistisch-correct verhaal. Hopelijk daagt dit verhaal je uit om het stof van de 'oude' profeten af te blazen. Toets deze woorden niet aan je gevoel, maar aan Gods Woord!

'Ontwaak uit uw slaap, sta op uit de dood, en de Messias zal over u stralen.' Let dus goed op welke weg u bewandelt, gedraag u niet als dwazen maar als verstandige mensen. Gebruik uw dagen goed, want we leven in een slechte tijd. Wees niet onverstandig, maar probeer te begrijpen wat de Heer wil. (Efe.5:14-16).

We zullen elkaar scherp moeten houden. Vuistslagen 'in de lucht' dienen we te vermijden. Wees wakker en vraag of God je inzicht geeft.

En ja... natuurlijk, uiteindelijk in het 'duizendjarig vreedrijk', de periode die aanbreekt met de wederkomst van Yeshua, zal die veelgeroemde weg daar liggen, die *heerbaan tussen Egypte naar Assyrië, met Israël in het midden...* (Jesaja 19:23). Jazeker, dan zal er verzoening zijn tussen alle volken maar dan zal ook de Messias als Koning heersen.

We zien verlangend uit naar die dag, maar tot die tijd zullen we ons dienen te richten naar de profetieën die gelden voor vandaag! Het fysieke herstel en de terugkeer van het Joodse volk naar Israël. Kortom, laat je niet leiden door religieus-humanistische gevoelens maar door Gods opdracht in Jesaja 62: *"Om Sions wil zullen wij niet stil zijn en om Jeruzalems wil niet zwijgen..."*